

Verhuizen naar een afdeling dementiezorg: een persoonlijk verhaal van mantelzorg, loslaten en liefde

Mijn naam is Rita en ik ben een 60-plusser, verpleegkundige van opleiding met een specialisatie in sociaal verpleegkundige zorg. Ik werkte jarenlang bij Kind en Gezin, eerst in de regio en later als expert communicatie in Brussel. Vandaag ben ik nog actief als gezondheidscoach en pedicure. Ik ben mama van twee dochters, oma van twee kleindochters en sinds 2006 weduwe.

Ongeveer elf jaar geleden kreeg mijn mama te maken met dementie. Ze was toen 77 jaar oud. Omdat we samen in een kangoeroewoning woonden, stonden mijn kinderen en ik van bij het begin heel dicht bij haar dagelijkse leven, dag en nacht.

De eerste signalen

In het begin herkenden we de signalen niet meteen als dementie. Mama viel vaak in herhaling, stelde steeds dezelfde vragen en had moeite met alledaagse handelingen, zoals het opbergen van keukengerief. Ze vertelde soms verhalen over activiteiten die niet hadden plaatsgevonden. Zelf gaf ze nooit aan dat er iets mis was met haar geheugen. Wanneer ze ermee geconfronteerd werd, had ze altijd een verklaring klaar.

Een officiële diagnose is er nooit gekomen. Mijn ouders wilden geen onderzoeken laten uitvoeren. Bovendien zaten we als gezin in een **ontkenningsfase**. Mijn papa kreeg in die periode ook darmkanker, waardoor de eerste veranderingen in mama's gedrag vaak werden toegeschreven aan de emotionele impact van die kankerdiagnose.

Mantelzorger worden

Toen mama later zelf ook kanker kreeg, werd steeds duidelijker dat haar geheugenproblemen niet tijdelijk waren. **Stilaan werd ik mantelzorger**, niet alleen voor mijn mama maar ook voor mijn papa. Voor hem was het bijzonder moeilijk om te aanvaarden dat zijn partner een persoon met dementie was. Hij ervaarde haar gedrag vaak als "liegen", wat spanningen met zich meebracht.

Ook voor mij en mijn kinderen was het zoeken. In het begin probeerde ik mama te corrigeren wanneer ze iets verkeerd zei of deed. Dat werkte averechts en leidde soms tot boosheid. Met vallen en opstaan leerde ik mee te stappen in haar beleving, haar gerust te stellen en haar het gevoel te geven dat ze het juist voor had.

De zorg wordt te zwaar...

Geleidelijk ging mama niet alleen emotioneel maar ook lichamelijk achteruit. Incontinentie, nachtelijk dwalen en verwarring over dag en nacht werden steeds duidelijker. De zorg werd zwaarder, ook voor mijn papa. Pas toen mama met corona en longproblemen in het ziekenhuis werd opgenomen, werd duidelijk **dat thuis wonen niet langer haalbaar was...** Mama ging op kortverblijf naar WZC De Samaritaan en kon uiteindelijk verblijven op de afdeling Muziekbos, een afdeling voor personen met dementie. Het was een zeer moeilijke beslissing voor iedereen van ons. Die beslissing ging gepaard met boosheid bij mijn papa en met schuldgevoel en falen bij mij. De bevestiging van het zorgteam dat dit écht de juiste beslissing was, heeft mij geholpen om dit te aanvaarden.

Tussen blijven en loslaten.

In de beginfase van mijn mama haar verblijf in het WZC zei ze soms dat ze terug meeding naar huis. Geleidelijk aan bleef dit ook achterwege. In de laatste twee jaar van haar leven herkende mama niemand meer, ook mij en mijn kinderen niet. Toch bleven we haar elke dag bezoeken. Haar achteruitgang was pijnlijk om te zien. Van een actieve, verstandige vrouw bleef uiteindelijk een stille, kwetsbare persoon met dementie over.

De zorg en menselijkheid van het personeel op de afdeling Muziekbos waren van onschatbare waarde. Hun aandacht, geduld en nabijheid maakten het verdriet draaglijker. Vooral de hoofdverpleegkundige kon met haar luisterend oor en oneindige energie het verdriet om mijn mama wat verzachten.

In januari 2024 werd ook mijn papa opgenomen in De Samaritaan, op een andere afdeling. Ze zagen elkaar nog twee keer, maar mama herkende hem niet meer. Een jaar later overleed mijn papa. Mama heeft dit nooit geweten. Een gesprek met haar was toen al lange tijd niet meer mogelijk.

Vijf maanden later is ook mama overleden, rustig, in haar eigen kamer, omringd door zorg en sereniteit.

Wat blijft...

Er blijft leegte en gemis, maar ook dankbaarheid. Dankbaar dat ik alles heb kunnen doen wat binnen mijn mogelijkheden lag. Ik heb nu vooral een gerust gevoel dat ze terug samen zijn en kunnen rusten zonder te lijden. Ik besef nu ook dat liefde soms betekent; loslaten.

Het gaat relatief goed met mij, met ons... we slaan er ons samen door.

Tot slot wil ik een oprechte dank uitspreken aan de afdeling Muziekbos voor **hun mensgerichte, geduldige en liefdevolle zorg.**

Wordt
verwacht
April 2026

Het contactkoor: samen zingen met
mensen met dementie